

Vanessa Lafaye

STICTE
VOOR DE STORM

De Fontein

Eerste druk juli 2015

Oorspronkelijke titel *Summertime*

First published in Great Britain in 2015 by Orion Books, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd, London

Copyright © 2015 by Vanessa Lafaye

The moral right of Vanessa Lafaye to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ineke van Bronswijk

Omslagontwerp Sidonie Beresford-Browne / Nederlandse bewerking Hans Gordijn

Omslagillustratie Corbis/Bettman, Ingram Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3679 5

ISBN e-book 978 90 261 3680 1

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De vochtige lucht voelde als water in de longen, als verdrinken. Het wasgoed aan de lijn bewoog heel even in een licht briesje maar toen vielen de kleren terug, uitgeput van de inspanning. Ondanks de hitte weigerden ze droog te worden. De dagelijkse onweersbuien brachten geen verkoeling, zorgden alleen voor een dampende vochtigheid. Alsof je levend werd gekookt, vond Missy, net als de grote krabben in het vat met zeewater die vanavond in de pan zouden gaan.

Ze baadde de baby buiten in het bassin, in de schaduw van de banyanboom, zowel om hem te wassen als om hem te verkoelen. Met zijn blijde gespetter in het schuimende water maakte hij hen allebei nat. Eerder die ochtend, toen hij in zijn nieuwe mand lag te slapen, waren zijn mollige wangen schrikbarend rood geworden, net zo rood als de overrijpe aardbeien naast de keukendeur. Je kon wel degelijk te veel van iets goeds hebben, wist Missy, ook van aardbeien. Zelfs haar formidabele inmaakkwaliteiten waren niet tegen de oogst van dit jaar opgewassen; het afgefallen fruit rotte weg.

De pauwen riepen vanuit de takken boven haar hoofd. De wangen van de kleine Nathan hadden nu weer een gezonde roomkleur met een roze blosje, dus kon ze zich ontspannen. Met een kreun hees ze zich overeind van de grond en op de houten keukenstoel naast het bassin en ze klopte het gras van haar knieën. Er was verder niemand in de buurt, alleen Sam de spaniël, die lag te hijgen op de veranda.

Mrs Kincaid had een afspraak met Nettie de coupeuse, een van de zeldzame keren dat ze het huis verliet, en Mr Kincaid was zoals gewoonlijk op de countryclub buiten de stad. De afgelopen paar maanden had hij niet meer dan een paar keer thuis geslapen, want hij werkte altijd tot 's avonds laat. De mangroven roken naar muskus, dierlijk, en vliegen bespikkelden het donkerbruine water met putjes.

Nathan begon te drenzen, zoals altijd wanneer hij moe was. Ze tilde hem uit het water en droogde hem af. Omdat hij alweer doezelig begon te worden, legde ze hem bloot in zijn mand in de schaduw. Met een zucht spreidde ze haar benen zo wijd mogelijk om de lucht onder haar rok te voelen en ze deed haar ogen dicht. Ze waaierde zichzelf koelte toe met een papieren waaijer met de tekst *I'm a fan of Washington, DC*, die Mrs Kincaid haar had gegeven toen ze terugkwamen van hun uitstapje. Ze had erop gestaan om met haar man mee te gaan omdat ze wilde winkelen, en hun ruzie was volgens Selma tot aan de overkant van de straat hoorbaar geweest, terwijl zij niet eens goede oren had.

Toch wist Selma alles van iedereen. Ze wist het toen Cyril, de zoon van Mrs Anderson, een hand verloor in het visverwerkingsbedrijf, zelfs al voor Doc Williams was gebeld. Ze wist de exacte schakering koffie met melk die de baby van Mrs Campbell zou hebben, hoewel sheriff Dwayne Campbell de sproeten en het rode haar had van zijn Schotse voorouders.

Selma had geholpen toen Missy voor de ouders van Mrs Kincaid ging werken, de Humberts. Ze liet haar zien waar ze het beste terecht kon voor een prima kwaliteit groente en fruit, en de verste vis. Mensen vertelden Selma dingen, vertrouwelijke dingen. Ze zag er zo prentielloos uit met haar brede glimlach en zachte, neergeslagen ogen, maar Missy wist dat ze dit deed om haar vlijmscherpe intelligentie te verbergen. Ze was vaak genoeg getuige geweest van Selma's kuiperijen en daardoor een beetje bang voor haar, waardoor hun vriendschap een zekere spanning kreeg. Selma leek in staat om iedereen in de stad

te manipuleren zonder een spoor na te laten. Ze deed werkelijk alles wat in haar kraam te pas kwam. Nadat Cynthia LeJeune kritiek had geuit op Selma's perziktaart, was opeens bepaald dat de nieuwe rioolwaterzuiveringsinstallatie zo ongeveer naast het huis van de LeJeunes zou worden aangelegd. Alleen een regelrechte gek streek Selma tegen de haren in.

Missy zuchtte, aaide over Nathans wang. Zijn lippen vormden een perfecte roze O, zijn lange wimpels trilden, het ronde buikje rees en daalde. Haar kraag was nat van het zweet. Toen ze zich naar voren boog, bleef het witte uniform aan haar rug plakken. Het liefst zou ze de strakke jurk uittrekken en in haar blootje het water in rennen, zo verleidelijk dichtbij. En toen bedacht ze dat er nog ijs was in de kast in de keuken – nee, de frigidaire, zoals Mrs Kincaid de elektrische koelkast noemde. Ze stelde zich voor dat ze het ijs tegen haar hals hield, dat het afgekoelde bloed door haar hele lichaam stroomde tot dat zelfs haar vingertoppen koud werden. Ze zouden het niet erg vinden, dacht ze, ze zouden het niet eens merken als ze maar een klein stuk nam. De lucht stond volkomen stil. Zoals elke middag stapelden donderwolken zich op aan de horizon, grijswit aan de bovenkant, donkerpaars aan de onderkant.

Ik ben zo weer terug.

In de keuken was het nog benauwder dan buiten, al stonden de ramen wijd open en draaide de plafondventilator. Missy deed de koelkast open, pakte de ijspriet en het blok. Een vuistgroot brok viel op het uitgesleten houten aanrecht. Ze pakte het, wreef ermee over haar hals, naar achteren langs haar nek, en voelde zich meteen beter. Ze wreef ermee over haar armen, omhoog over haar benen. Toen maakte ze de voorkant van het uniform open en streek ze met het snel smeltende ijs over haar borst. Koel water droop omlaag naar haar buik. Met haar ogen dicht ging haar hand terug naar haar keel, vastbesloten om tot de laatste druppel van het ijs te genieten, toen ze buiten geluiden hoorde.

Sam blafte, één, twee, drie keer. Het was niet het blafje waarmee hij mensen begroette, dit was hetzelfde geluid dat hij had gemaakt toen er opeens een verwilderde man in de achtertuin was verschenen, op zoek naar eten. Gewapend met een keukenmes had Missy tegen hem geschreeuwd dat hij weg moest gaan, maar hij was dieper onder de indruk geweest van Sams woeste geblaf.

‘Nathan...’ kreunde ze en ze rende naar buiten. In eerste instantie kon ze niet bevatten wat haar ogen waarnamen: de rieten wieg bewoog langzaam over het gras naar de mangroven, terwijl Sam hysterisch van de ene kant naar de andere sprong. Ze hoorde de eerste kreetjes vanuit de mand toen Nathan wakker werd. Struikelend over haar voeten rende ze het trapje af, en ze racete naar de bewegende mand.

Toen zag ze hem.

Hij werd gecamoufleerd door de schaduwen van de mangroven aan de waterkant, bijna hetzelfde groen als het gras. Hij was groot, de grootste die ze ooit had gezien. Van zijn bek, waarmee hij een kant van de mand vasthield, tot aan het puntje van zijn dinosaurusstaart was de alligator zeker vier meter lang. Langzaam verplaatste hij zijn reusachtige klauwen en vastbesloten sleepte hij de wieg naar het water.

‘Nathan! O God! Help!’ gilde ze, en ze bleef op een meter afstand van het reptiel staan. De grote huizen van de burens waren echter leeg, iedereen was op het strand om de barbecue ter ere van Independence Day voor te bereiden. ‘Sam, grijp hem! Pak hem!’

De hond stortte zich grommend op de alligator, maar het beest draaide zich verbijsterend snel om. Zijn enorme, bepantserde staart, met gemak twee keer zo lang als de hond, zwiepte door de lucht en raakte Sam met zo’n kracht dat hij tegen de banyanboom aan werd gesmeten. De hond gleed langs de stam omlaag en bleef roerloos op de grond liggen.

‘Sam! Nee! O Sam!’

De alligator zette zijn gestage tocht naar het water voort. Missy

snakte naar adem, zoog schokkend lucht naar binnen om het braaksel dat van pure paniek omhoogkwam in haar keel binnen te houden. Alles leek heel erg snel en tegelijkertijd heel langzaam te gebeuren. Ze keek zoekend om zich heen in de tuin, maar dankzij de ijver van tuinman Lionel lag nergens iets wat ze als wapen zou kunnen gebruiken, zelfs geen rondslingerende tak. De alligator had het water nu bijna bereikt. Missy wist donders goed hoe het verder zou gaan: hij zou Nathan meesleuren naar de bodem van het moeras en hem tussen de mangrovewortels vastzetten totdat hij verdronken was. Dan zou de alligator een paar dagen wachten voordat hij het inmiddels malse vlees verorberde.

Ze stelde zich de gezichten van de Kincaids voor als ze hoorden wat er met hun zoontje was gebeurd, wat ze zouden doen als ze erachter kwamen dat een kind dat zij hoorde te verzorgen zo schandelijk was verwaarloosd. Het reptiel keek haar met zijn gele ogen volmaakt onverschillig aan, alsof ze een libel was die boven het water hing. En toen liep de paniek opeens uit haar weg als pus uit een puist en voelde ze zich licht en kalm. Ze was niet bang. Ze wist wat haar te doen stond. *Deze schattige baby wordt geen snack voor een uit zijn krachten gegroeide hagedis!*

Ze bleef staan en dacht na. Hoewel die bek ontelbare scherpe tanden had, wist ze dat de andere kant het grootste gevaar opleverde. Ze hoefde maar heel even binnen het bereik van de lange staart te zijn om Nathan uit het mandje te kunnen grissen. Lukte dat, dan was er niets aan de hand. Lukte het niet, dan verdiende ze het om dood te gaan. De alligator had de waterkant bereikt. Er was geen tijd meer.

Plotseling was er beweging op de veranda: Selma rende over het gras naar haar toe, een buks in haar handen.

‘Uit de weg, Missy!’ schreeuwde ze. Haar buik en borsten wipten op en neer in hetzelfde ritme als haar pompende korte benen. Missy had Selma nog nooit zien rennen, wist niet eens dat ze het kon. ‘Uit de weg!’

Missy liet zich op de grond vallen, met haar armen over haar hoofd. Selma struikelde, bleef staan, hervond haar evenwicht en plantte haar voeten wijd uit elkaar. De loop van de buks was begraven tussen haar arm en haar flinke gemoed.

‘Schiet hem dood, Selma!’ gilte Missy. ‘In hemelsnaam, schiet hem dood! Nú!’

Er klonk een luide knal. De pauwen krijsten, fladderden naar de grond en vluchtten in het struikgewas. De geur van kruit hing in de lucht. En nog iets, de geur van gebakken kip. Missy tilde haar hoofd op. Selma lag op haar rug, benen gespreid, de buks naast haar. De baby huilde.

‘Nathan...’ fluisterde Missy en ze krabbelde haastig overeind. ‘Nathan, ik kom eraan!’

De alligator was er nog, het grootste deel althans, want zijn kop was eraf. De rest van het beest stond op het punt om het water in te glijden.

‘O Nathan!’ Hij zat onder het bloed. Het zat in zijn haar, in zijn ogen, in zijn oren. Ze tilde de wriemelende baby uit de mand en bekeek zijn ledematen, zijn torso, zijn hoofd op zoek naar verwondingen. Maar op het oog had hij niets, nog geen schrammetje. Ze trok hem tegen zich aan, waardoor hij nog harder ging huilen, maar dat kon haar niet schelen. ‘Rustig maar, schatje, sst, alles is weer goed.’

‘De baby?’ vroeg Selma, steunend op haar ellebogen. ‘Is hij –’

‘Hij mankeert niks! Helemaal niks!’

‘De Here zij dank,’ zei Selma terwijl ze met een van pijn vertrokken gezicht overeind kwam, ‘en Mr Remington.’ Ze wreef over haar schouder. ‘Hij trapt wel lelijk naar achteren.’

Missy zei niets, ze wiegde Nathan met gesloten ogen murmelend heen en weer. Hij huilde nog steeds, maar met korte stootjes, gewoon omdat hij net wakker was, en het was heerlijk om het te horen. Met een ruk tilde ze haar hoofd op. Haar uniform was rood van het bloed dat Nathan op haar had overgebracht. De Kincaids zouden

over een paar uur thuiskomen om zich voor te bereiden op de barbecue, en als ze hoorden wat er bijna was gebeurd, zouden ze haar ontslaan. En dat was misschien nog niet eens het ergste...

‘Missy,’ zei Selma beslist, ‘kom op, we moeten aan de slag.’

Zelfs in de warme zon had ze het koud. ‘O Selma, ik kan wel inpakken.’

‘Hoor eens, meisje, ik heb echt ergere dingen meegemaakt, véél erger.’ Ze schudde Missy bij haar schouder. ‘Kom op, en luister goed naar me. Eerst maken we hem schoon, en dan dat mandje van hem.’ Ze bekeek het met een professioneel oog. ‘Ja, het valt reuze mee.’

Het hoopje aan de voet van de boom bewoog en er klonk zacht ge-jank. ‘Sam! Hij leeft nog. Selma, hoe erg is het met hem?’ Hij was als puppy heel erg lastig geweest, had aan de poten van alle meubels in de woonkamer geknaagd en in Mr Kincaids koffer geplast, maar doorgaans was hij Missy’s enige gezelschap.

‘Wacht even.’ Selma boog zich over de hond heen, aaide zijn ribben, voelde aan zijn poten en kop. ‘Niks gebroken,’ verklaarde ze, ‘alleen knock-out. Flinke kneuzingen, maar daar geef ik je wel iets voor.’ Ze richtte zich op. ‘Roep hem eens.’

‘Sam, kom eens hier! Kom dan, jongen.’ Langzaam deed hij zijn ogen open en tilde hij zijn kop op, jankend ging hij op zijn voorpoten staan en tot slot rechtte hij ook zijn achterpoten. ‘Goed zo, Sammy, grote hond!’ Missy kon niet naar het dode monster aan de waterrand kijken. ‘Wat eh... wat doen we met... wat doen we daarmee?’

‘Wat denk je?’ Selma beende er al naartoe. ‘We eten hem op. Tegen de tijd dat wij hier klaar zijn, is er niks meer van te zien dan een paar pauwenveren.’

2

Toen Missy zich naar huis haastte, bonkte haar hart als een gek, als een nachtvlinder die gevangen zit in een glas. Haar voeten snelden over het vertrouwde pad, haar schoenen wit van het schelpengruis. Dat ze Nathan op een haar na kwijt was geweest... Als Selma niet zo snel met haar geweer was gekomen, zou de baby nu ergens onder water zijn weggestopt, een lekker hapje in afwachting van de alligator. De gedachte aan zijn blonde krullen die bewogen in het stromende water, de blauwe ogen hol en leeg, de kaken van de alligator geopend voor de eerste hap... O, Lieve-Heer. Ze zweette hevig en ging bewust langzamer lopen. Een diepe ademhaling, en nog een en nog een.

‘Ademen en bidden,’ zei haar moeder altijd. ‘De enige twee dingen die je elke dag moet doen.’

Het bonzen in haar borstkas begon af te nemen. Nathan was veilig. De Kincaids hoefden nooit te weten wat er was gebeurd, allemaal dankzij Selma – en nog iemand. Ze bleef staan en keek omhoog. ‘Dank U,’ zei ze hardop.

Het was bijna onvoorstelbaar dat de enorme berg bloederig vlees in korte tijd opgeruimd en weggehaald zou zijn, maar Missy twijfelde niet aan wat Selma had gezegd. Het leek wel alsof haar hele familie, tot verre neven aan toe, was gekomen om te helpen met het dode beest.

Missy had aangeboden om ook een deel van het werk op zich te nemen, maar Selma had gezegd: ‘Ga jij maar naar huis en maak je mooi voor de barbecue. Ik pas wel op Nathan totdat Mrs Kincaid weer thuis is.’ De baby wipte stralend op en neer op haar heup, rozig en schoon, kluisend op een houten speelgoedolifant.

Missy had een piepklein bloederig kloddertje uit zijn haar geplukt, op zijn als door een wonder ongeschonden hoofd. ‘Goed dan, oké. Dank je wel. Tot straks op het strand.’

De barbecue op de vierde juli, met aansluitend het vuurwerk, was het hoogtepunt van alle feestdagen in Heron Key, de enige keer dat zwarten de feestelijkheden mochten bijwonen. Weliswaar op hun eigen kant van het strand, maar niemand kon de lucht afscheiden als het vuurwerk werd afgestoken. Meestal miste ze het feest omdat ze moest werken, maar dit jaar vormde een uitzondering omdat haar moeder op Nathan zou passen.

Toen ze zich omdraaide om weg te gaan, had Missy iets gehoord waarvan ze als aan de bloederige grond genageld was blijven staan. Selma, die naar haar broer had geroepen: ‘Henry Roberts, denk jij soms dat je te goed bent voor dit werk, alleen maar omdat je in Parijs bent geweest? Kom van je magere gat en help ons.’

Henry had zuur gesalueerd, zijn sigaret uitgedrukt, en was met zijn kapmes naar de dode alligator gelopen om de anderen te helpen.

Dus hij was echt terug. Hij leek haar niet te herkennen, waar ze blij om was, en zag er net als zij uit als iemand die door de mangel is gehaald. Met bonzend hart bestudeerde ze hem heimelijk van opzij, schichtig, hoewel ze haar ogen ook niet van hem af kon houden. Hij zag er zo anders uit, was niet langer de jonge man van wie ze afscheid had genomen toen hij naar Europa ging om in de oorlog te vechten, al die jaren geleden. Hij was mager, zijn ribben waren duidelijk zichtbaar onder zijn openhangende, met zweet bevlakte shirt, en grijze stoppels bedekten wangen die niet langer rimpelloos waren. Hij haalde een smerige lap uit zijn zak en veegde zijn nek af; daar was een lang

en krom litteken zichtbaar, in de vorm van een vraagteken. Hij zag eruit, constateerde ze, zoals de miljoenen wanhopige zielen die in het noorden in de rij stonden voor de gaarkeukens, zoals ze had gezien in de kranten die Mr Kincaid weggooide.

Het einde van de oorlog is al zeventien jaar geleden, dacht ze, en hij had het niet nodig gevonden om thuis te komen totdat Uncle Sam hem – en een lading andere vervuilde, hongerige ex-soldaten – hierheen had gestuurd om de brug te bouwen die de pont naar Fremont moest vervangen. Als het de bedoeling was om de veteranen bezig te houden nu ze moesten wachten op de bonus die de regering hun had beloofd, was dat volgens haar niet gelukt. Er werd gezegd dat de veteranen vaker dronken en vochten dan aan de brug werkten.

Sinds ze had gehoord dat hij terug was, had ze gehoopt op een toevallige ontmoeting, terwijl ze er tegelijkertijd bang voor was. In haar dagdromen zagen ze elkaar in de kerk, of misschien in de stad. Ze zou haar gele jurk met madeliefjes dragen, en een witte hoed en handschoenen. Haar houding zou waardig zijn, hoofd hoog, en ze zou langslopen zonder hem te zien. Hij zou zijn uniform dragen, net als toen hij wegging, glimmend gepoetste schoenen, scherpe vouwen in zijn broek. Hij zou zijn hoed voor haar afnemen, dan nog een keer kijken en zeggen: ‘Deze mooie vrouw kan Missy Douglas niet zijn. Ze was nog maar een kind toen ik wegging. Ma’am, mag ik u naar huis vergezellen?’

‘Is dat de kleine Missy Douglas?’ Zijn stem had haar uit haar overpeinzingen gewekt, de stem waar ze achttien jaar lang naar had verlangd, hoewel ze had verwacht hem nooit meer te zullen horen. Hij veegde het bloed van zijn kapmes en haakte het aan zijn riem. De kraag van zijn shirt was donker van het zweet en hij veegde met de lap over zijn voorhoofd. Op dat moment wilde ze dat de alligator haar te pakken had gekregen. Bloed bedekte haar gezicht, kleefde aan haar haar, en ze sopte in haar schoenen. ‘Ik had kunnen weten,’ zei

hij met een trage glimlach, ‘dat jij hier op de een of andere manier iets mee te maken had. Heb je helemaal alleen de kop van die alligator afgebeten?’

Haar mond was zinloos open en weer dicht gegaan. In gedachten was ze nog bij de dagdroom die ze achttien jaar lang had gekoesterd en ze kon niet bedenken wat ze moest zeggen. Al die tijd, al die jaren, had ze gebeden en God en de engelen en de apostelen en het universum gesmeekt om hem bij haar terug te brengen, en nu was hij er.

Ze kneep haar ogen samen tegen de witte gloed van het pad. Opnieuw ging ze sneller lopen. Het zou tijd kosten om alle sporen van het bloedbad af te wassen. Henry was terug, ja, en verder? Veranderd? Nou, en of. Gebroken? Heel goed mogelijk. Ze had de verhalen gehoord: dat de veteranen dronken moesten zijn om te kunnen slapen, dat hun handen soms zo erg beefden dat ze hun gereedschap niet vast konden houden, dat elk hard geluid tranen of agressie kon uitlokken. Hoe ernstig was de schade bij hem? Haar behoefte om het te weten werd in evenwicht gehouden door haar angst ervoor.

Maar goed, iedereen was natuurlijk veranderd, zij ook. Niets bleef hetzelfde, niet na zo veel jaren. Wat zou hij van haar vinden? Van wat ze was geworden of, wat belangrijker was, wat ze níét was geworden? Ze woonde nog bij haar moeder, werkte als huishoudelijke hulp voor de Kincaids, was nooit buiten Florida geweest, had nooit iets bijzonders gedaan. En ze ging elke avond met een encyclopedie naar bed.

Hij had daar staan wachten op haar antwoord, met dezelfde glimlach in het gezicht van een veel oudere man. En toen was ze er tot haar eeuwige schaamte vandoor gegaan.

De kippen schoten van schrik alle kanten op toen ze nijdig het trapje naar de veranda op rende en de deur openrukte. Haar moeder gilte en snelde naar haar toe.

‘Mijn god, kind, wat hebben ze met je gedaan? Waar ben je gewond?’ Haar handen streken over Missy heen. ‘Ik wist dat deze dag

zou komen, ik heb je gewaarschuwd. Maar jij vindt jezelf te slim om naar je oude moeder te luisteren. Als ik de duivel die je dit heeft aangedaan te pakken krijg –’

‘Ik mankeer niets, Mama.’ Ze trok de uniformjurk over haar hoofd en schopte haar stinkende schoenen uit. ‘Een alligator probeerde de baby te pakken, maar Selma schoot zijn kop eraf. Haar familie is hem nu in stukken aan het hakken. Je had haar moeten zien; ze heeft Nathan gered, en mij en mijn baan. Ze was...’ Ze zweeg even, zocht naar het juiste woord voor Selma’s prestatie. ‘Ze was ontzagwekkend.’

‘Hemel, de woorden die je gebruikt! Geef me die kleren.’ Ze stak haar handen uit. ‘Ik ga ze nu meteen uitkoken.’

Mama zette de wasketel op het vuur en vulde die met zeewater – zoet water was alleen voor de laatste keer spoelen – waarna ze de bloederige kleren erin deed, samen met een schep carbolzeep. Toen begon ze alles met een lange stok door elkaar te roeren. Ze had Missy ontelbare keren gewaarschuwd dat ze dat soort dure woorden nooit buitenshuis moest gebruiken; op een dag zou de verkeerde haar horen en dat zou haar ondergang worden. Als meisje had Missy weinig vriendjes of vriendinnetjes gehad. Omdat ze liever boeken las dan buiten speelde, dachten de buurtkinderen dat ze verwaand was. En nu Missy een volwassen vrouw was, wees alles erop dat ze als ouwe vrijster zou eindigen – te slim voor de plaatselijke kerels, te trots om te doen alsof ze dom was. Toen Mama zo oud was als Missy, was ze getrouwd met Billy, een luie visser, en had ze al twee kinderen. Elke week verdronk hij wat hij verdiende, totdat hij hun allemaal een dienst bewees door op een stormachtige avond stomdronken naar zee te gaan. De boot spoelde een paar dagen later aan, met alleen een lege fles en Billy’s visspeer erin. Waarschijnlijk was hij overboord gevallen en verdronken, maar Mama stelde zich liever voor dat hij Jonas was en misschien wel zijn dagen sleet in de buik van een grote vis. Op die manier zou hij meer dan genoeg tijd hebben om na te

denken over wat hij hun, en in de eerste plaats kleine Leon, had aangedaan. Haar adem stokte en ze drukte een hand tegen haar zij. Zelfs als ze dacht aan de naam van haar kind ging er een steek van pijn dwars door haar heen.

Ze neuriede wat terwijl ze in de ketel bleef roeren. Het rood begon los te komen uit Missy's witte uniform. Ze schepte het roze schuim van het water. Als Henry Roberts niet was komen helpen toen Billy dood was, zou de situatie heel wat uitzichtlozer zijn geweest. Hoewel hij zelf nauwelijks meer dan een kind was, paste hij op Missy zodat Mama uit werken kon gaan. Zo had zij de tijd gehad om te herstellen. Hij was zo lief voor Missy, terwijl ze hem waarschijnlijk voor schut zette tegenover zijn vrienden omdat ze overal als een eendje achter hem aan liep. Toch was hij nooit onaardig, altijd even geduldig. Elke avond las hij haar verhalen voor, verhalen over plaatsen waar ze nog nooit van had gehoord, zoals Zanzibar, Ceylon en Macau, en ongetwijfeld was dat de reden dat ze zo'n boekenwurm was geworden. Als ze thuiskwam, trof ze hen altijd aan met hun hoofden gebogen over een boek. En toen hij naar Europa ging, was Missy er kapot van; het raakte haar dieper dan de dood van haar vader.

Ze had gehoord dat hij terug was, dat hij samen met een groep smerige oude zwervers in het veteranenkamp zat. Nou, Henry Roberts, dacht ze terwijl ze het vuile water weg liet lopen, je hebt heel wat uit te leggen.

Missy vulde de badkuip met bruinachtig water uit de regenton. Het had een bepaalde geur waar ze aan gewend was, maar ze kon er de stank van bloed in elk geval mee wegwassen. Ze hoorde haar moeder neuriën aan de andere kant van het tussenschot. Zodra ze in het bad stapte, werd het water donker. Ze schrobde en boende, hield haar neus dicht en ging kopje-onder. Hoewel ze zich na het bad schoner voelde, wist ze dat het dagen zou duren voordat ze de stank echt kwijt was.

Water druppelde van het puntje van haar neus.

Selma had al zijn brieven uit Frankrijk bewaard. Ze had de hoop nooit opgegeven, was altijd blijven geloven dat hij op een dag terug zou komen bij zijn familie. Ze hield een kamer in haar huis vrij voor hem, keurig aan kant voor de dag dat hij terug zou komen. Maar toen die dag eindelijk aanbrak, liep het anders dan ze had verwacht. Hij was terug maar niet echt terug, zei Selma. Hij wilde de fijne kamer in haar huis niet gebruiken, hij wilde niet bij zijn familie wonen, nee, in plaats daarvan verkoos hij de verzameling smerige, stinkende hutten die ze een kamp noemden.

Erger nog, hij bleek er al maanden te wonen voordat hij contact zocht, en hij kwam bijna nooit in de stad. Hij gaf Selma geen uitleg. Missy had Selma nooit zien huilen, maar toen ze hoorde dat haar broer thuis was gekomen zonder het zijn familie te laten weten, plooidde haar hele gezicht zich in kreukels van teleurstelling.

Toch ging ze hem elke week eten brengen. Dan liep ze de ruim zeven kilometer naar het kamp, en terug, met haar stoofschotels, gebakken kip en natuurlijk haar beroemde perziktaart. Met haar eigen ogen had ze het weerzinwekkende voedsel gezien dat de veteranen werd voorgezet, en ze vertelde iedereen dat haar varkens beter te eten kregen. De hele stad kon de latrines ruiken als de wind uit het oosten kwam, en Missy had Mr Kincaid vaak horen zeggen dat zowel de mannen als het land zich voor het kamp zouden moeten schamen.

Missy schraapte het bloed onder haar nagels vandaan, dacht voor de zoveelste keer terug aan de gebeurtenissen van die middag. Het had maar zo weinig gescheeld...

De Kincaids zouden nu wel thuis zijn. Het was een wonderlijk echtpaar, iedereen zei het. Toen Selma Missy vertelde dat Mr Kincaid aan de drank was, had ze hem aanvankelijk verontwaardigd verdedigd. Toen begon ze de signalen te zien: de pepermuntjes waar zijn adem naar rook als hij 's avonds thuiskwam, zijn overdreven zorgvuldige manier van articuleren, de krassen rond het slot op het portier van de Cadillac.

Het was na Nathans geboorte begonnen, en Selma wist waarom. ‘Sommige mannen,’ had ze gezegd, ‘kunnen niet meer zoals voorheen naar een vrouw kijken als er daar van onderen een baby uit is gekomen. Ik ken mannen die het ziekenhuis uit zijn gelopen en door zijn blijven lopen.’ Mrs Kincaid bleef ook elke dag dikker worden, hoewel Missy haar nooit grote porties gaf. Het was alsof de vrouw dacht dat ze zijn aandacht kon trekken door steeds meer ruimte in te nemen in een kamer. Zij at stiekem, hij dronk stiekem. Missy kon het niet volgen.

Toch moesten de Kincaids ooit van elkaar hebben gehouden, want waarom waren ze anders getrouwd? Ze hadden alles wat voor een gelukkig leven nodig was: een mooi, groot huis met een brede veranda en hoge plafonds, een van de eerste huizen in de stad waarin elektriciteit was aangelegd. Het was groot genoeg voor een heleboel kinderen, maar het leek inmiddels zeker dat Nathan de enige zou blijven. *De baby is ongedeerd, met dank aan de Heer en Mr Remington.*

Missy's maag knorde van de honger. Ze had al sinds de vroege ochtend niets meer gegeten. Er zou, zoals altijd, meer dan genoeg te eten zijn bij de barbecue. Een varken lag al twee dagen te roosteren op gloeiende kooltjes, diep begraven in het zand, en het rokerige, smeltend zachte vlees, overgoten met Mama's beroemde saus en vergezeld van salades en maïsbrood, zou het hoogtepunt van de avond zijn. Er zouden ook verse, zoete *coquinas* zijn, die ochtend opgegraven op het strand, gemarineerd in limoensap, en gebakken *conch*. Verder waren er ongetwijfeld schildpadsteaks, *Key lime pie* en natuurlijk Selma's verse perziktaart. En er zouden flesjes bier zijn, een hele hoop, glinsterend als edelstenen in de vaten met ijs. Ze had gehoord over uitgehongerde mensen in het noorden die zelfs voor een kom waterige soep urenlang in de rij moesten staan, en andere, in het Midden-Westen, die voedsel probeerden te verbouwen op land dat in stof was veranderd. Was Henry daarom na al die tijd teruggekomen? Omdat hij genoeg had van de honger?

Ze waste haar haar, boende haar oren en gezicht met het kleine stukje waardevolle Ivory-zeep dat ze angstvallig had bewaard. Er waren zo veel vragen die ze hem wilde stellen. Het lange, opgezette litteken in zijn nek, in de vorm van een vraagteken, welk verhaal vertelde dat? Ze ging met haar vinger over haar eigen nek, in dezelfde vorm. Ze hoopte dat hij naar de barbecue zou komen, en hoopte net zo vurig dat hij weg zou blijven. De veteranen waren uitgenodigd, had ze gehoord, ondanks de protesten.

‘Hij was er, Mama,’ riep ze vanuit het bad. ‘Hij kwam helpen.’

Het geluid van klotsend water in de keuken hield op. ‘Hoe zag hij eruit?’

‘Net als Doc Williams.’ Henry zag er niet alleen ouder uit, zoals ze had verwacht, maar ook getekend; hij zag er net zo uit als Doc Williams toen die na de oorlog terug was gekomen. Allebei hadden ze donkerpaarse wallen onder hun ogen die nooit weg leken te gaan, zelfs niet na jarenlang goed en lekker eten en veel zon. Het was alsof de soldaten van binnenuit waren getatoeëerd door de dingen die ze hadden gezien. Het moest ergens tot uiting komen, vermoedde Missy. Je zag het aan de ogen.

In de keuken werd het passende geluid hervat. ‘Komt hij vanavond?’ riep Mama.

‘Ik denk het,’ zei ze zachtjes, in de hoop dat haar moeder het niet zou horen.

Mama stak haar hoofd om het tussenschot. ‘Heb je het hem niet gevraagd?’

Missy kon niet toegeven dat ze zonder een woord te zeggen op de vlucht was geslagen, als een verlegen klein meisje. Ze liet zich dieper in het water zakken. Er dreven rode vlokken op. Ze wilde uit bad komen, maar haar moeder stond met haar handen in haar zij naar haar te kijken. ‘Niet met zoveel woorden, nee.’

Mama trok haar uit het water omhoog en begon haar met een ruwe handdoek af te drogen. Met elke beweging zette ze haar woor-

den kracht bij. ‘Heb. Ik. Je. Dan. Geen. Manieren. Geleerd. Meisje?’ Ze draaide Missy naar zich toe.

Missy zag zichzelf door de ogen van haar moeder, niet als een volwassen vrouw, maar als een kind. Op haar gezicht las ze alle zorgen en alle hoop, alles wat ze samen hadden doorstaan. Er was al heel lang niets goeds meer voorgevallen.

‘Kom hier, meisje.’ Mama wikkelde haar in de handdoek. Zo bleven ze een paar minuten staan, Missy’s hoofd op haar schouder. Mama wreef over haar rug. ‘Het komt goed, alles komt goed, heus. Maar nu de grote vraag.’ Ze hield Missy op armlengte en keek haar doordringend aan. ‘Wat doe je aan?’

Missy stapte uit het bad. ‘Mijn gele jurk met madeliefjes.’

Lees verder in *Stilte voor de storm*